
This is the **published version** of the article:

Alturo i Perucho, Jesús. «Una oda llatina composta pel pare Francesc Sallarès i Salt (1838-1910)». *Analecta sacra tarraconensia*, Vol. 81 (2008), p. 185-196.

This version is available at <https://ddd.uab.cat/record/238152>

under the terms of the **IN**
COPYRIGHT license

UNA ODA LLATINA COMPOSTA
PEL PARE FRANCESC SALLARÈS I SALT (1838-1910)

JESÚS ALTURO I PERUCHO

Cal reconèixer que mai una llengua morta com el llatí ha gaudit de tan bona salut, perquè la seva producció més abundant és la pòstuma, amb creacions literàries de gran valor, i perquè la seva agonia, iniciada amb el batec de les primeres manifestacions de les llengües romàniques, s'ha allargat fins als nostres dies en el conreu, desigual, però ininterromput, de l'anomenat neollatí, que, si bé s'està quedant sense públic lector, en cap moment no ha deixat de tenir conreadors, escassos, però constants. No sé, d'altra banda, si els nous aires que es respiren al Vaticà, particularment des del final de 2006, li permetran també uns anys més de vigència, ni que sigui mercès a una certa respiració assistida, si més no, en un culte litúrgic més permissiu i més respectuós amb la secular tradició de l'Església, ben compatible, per una altra part, amb el *Novus Ordo Missae* oficialitzat pel sant pare Pau VI el 1970;¹ oimés quan la laica Europa dels nostres dies sembla que s'ha parat a pensar sobre les possibilitats de la llengua de Roma com a nova coiné per a una entesa internacional dels diversos països de la unió.²

1. Com és prou sabut, el novembre de 2006 el papa Benet XVI autoritzava el restabliment de la celebració de la missa tridentina en llatí.

Però deixant ara de banda el que pugui succeir en l'esdevenidor més immediat sobre la no fàcil pervivència de la principal llengua en què s'ha concebut, expressat i difós la nostra cultura occidental, el fet cert és que en temps no gaire llunyans el llatí era vehicle eficaç de transmissió cultural, tant en prosa com en vers. I el nostre petit país no en quedà al marge; per a la poesia d'expressió llatina, el gènere modern més creatiu, basta de fer un cop d'ull a l'excel·lent antologia de Jaume Medina, *La poesia llatina dels Països Catalans. Segles x-xx*,³ per constatar el bon nivell humanístic dels nostres poetes autòctons conreadors contemporanis de la llengua del Laci.

I, com no calia esperar altrament, també en aquesta època i parcel·la, continuaran essent els eclesiàstics els qui faran millor ús del llatí literari, la qual cosa, de retop, els donarà les principals eines per esdevenir, també, segons els moments, els més acurats i eximis literats en la nostra llengua actual o ocupar, pel cap baix, les primeres posicions, tot i que la temàtica per ells tractada, que, lògicament, els fa «capellanejar», els allunyi sovint dels gustos literaris actualment imperants. Però una obra tan excelsa com *La minyonia d'un infant orat* de mossèn Llorenç Riber,⁴ per exemple, no pot explicar-se només per l'enginy i el numen poètic que acompanyà l'autor, sense comptar el pregon tracte directe que aquest tingué amb les obres de l'antiguitat clàssica.

Serà, certament, aquesta bona formació clàssica de base el que faci, com deia J. Fuster, que les sagristies del país hagin estat «unes fàbriques de poemes terriblement actives». No altra és l'explicació de monsenyor Joan Martí quan afirma que «la formació rebuda als seminaris ha constituït, en els darrers temps, un veritable batxillerat

2. El novembre de 2006, la premsa es feia ressò també del fet que, amb motiu d'ocupar Finlàndia la Presidència de la Unió Europea, hom publicava un butlletí de notícies setmanal en llatí: el *Conspectus rerum Latinum*, iniciativa gens estranya d'un país culte que també transmet les notícies per la ràdio nacional en aquesta llengua i on era possible de trobar un acadèmic com el doctor Jukka Ammondt cantant en llatí les cançons d'Elvis Presley, com *Can't help falling in love* convertit en *Non adamare non possum*. Desconec, d'altra banda, la difusió que hagi pogut tenir la versió llatina del *best seller* de J. K. ROWLING, *Harrius Potter et camera secretorum*, traduït per P. Needham, Londres 2007; però em consta la bona acollida d'un diari digital com *Ephemeris*.

3. Universitat Autònoma de Barcelona, 1996.

4. Recentment reeditada per La Magrana, Barcelona 2007, amb pròleg de D. Pons.

especialitzat que ensinistrava els alumnes en el coneixement dels clàssics llatins i grecs. Venia després l'estudi de la Filosofia i finalment el de la Bíblia, llibre dels llibres, font profunda i inexhaurible de poesia. El sacerdot, home de pregària i de fe, és avesat a la transcendència i a copsar en la vida, com el poeta, aspectes sublims».⁵

I dins l'escollit catàleg d'escriptors moderns en llatí, un paper no gens menyspreable el tenen els escolapis, amb noms tan rellevants, a Catalunya, com el pare Tomàs Viñas i Sala (1864-1929), traductor cèlebre de l'*Atlàntida* de Verdaguer al llatí el 1929,⁶ o el pare Agustí Casanovas i Manent⁷ (1809-1889) o el deixeble d'aquest i mestre de Viñas, el pare Francesc Sallarès i Salt (1838-1910). I és, precisament, d'aquest darrer de qui voldria ocupar-me breument en aquesta avinentesa.

Recordem, de primer, que Francesc Sallarès i Salt nasqué a Sabadell el 27 de juny de 1838 i traspassà a la mateixa ciutat el 8 de febrer de 1910. Fill d'uns modestos i honrats artesans, el futur P. Sallarès fou conegut com el «noi xic del sastre Janet» i passà els primers anys sota la tutela religiosa i educadora del seu germà gran, el també pare escolapi Bartomeu Sallarès, nascut el 1816.⁸ Format, d'altra banda, a Moià, professà ell mateix com a escolapi el 1854 i va ensenyar a Reus, on tingué d'alumnes Antoni Gaudí, Eduard Toda i Joaquim Bartrina; i també exercí la docència a Terrassa i a la seva ciutat natal. A Sabadell, a més, juntament amb els pares Joaquim Corominas i Fidel Fonoll, aixecà el nou edifici escolar, acabat el 1872, del qual esdevingué rector tres anys després. El 1880, fou traslladat al col·legi de Mataró, d'on també fou nomenat rector, càrrec que ocupà de 1883 a 1893, i on tingué d'alumne un altre futur gran personatge, Josep Puig i Cadafalch. Fou, també, assistent provincial, i creà una escolania, col·laborà amb Felip Pedrell i erigí la confraria de Montserrat. Tingué entre els seus alumnes també Àngel Guimerà a

5. Presentació de monsenyor Joan Martí, bisbe d'Urgell, de l'*Antologia de sacerdots poetes*, a cura de J. GRAU I COLLELL, Zuric 1975, p. 12.

6. Versió reeditada fa pocs anys, J. VERDAGUER, *Atlantis*. Traducció al llatí de Tomàs Viñas, revisada per Joan Ballès, Abadia de Montserrat 2003.

7. De l'erudit i excel·lent llatí pare Casanovas, me n'ocupo més en detall a *Una elegia llatina composta pel P. Agustí Casanovas i Manent vers 1827, i la seva suposada traducció d'Horaci*, «Faventia», en premsa.

8. Vegeu R. SIMÓ, *Francesc Sallarès i Salt Sch. P., el gran savi*, «Diario de Sabadell», 20 de febrer de 1982, p. 18-19.

Barcelona i Lluís Carreras a Sabadell, i fou bon amic de mossèn Cinto Verdaguer. D'altra banda, deixà escrits sobre problemes de matemàtiques i mètodes per al seu ensenyament, i alhora fou un bon orador sagrat; predicà amb gran èxit a la catedral de Barcelona, particularment entre 1877 i 1878, i foren cèlebres les seves conferències quaresmals de 1879 i 1884; autor de tractats de retòrica i de poètica, fou poeta ell mateix, fins i tot en llatí, i, encara que aquest sigui potser l'aspecte menys remarcant de la seva rica personalitat, té, tanmateix, un alt valor per a la història del nostre humanisme i de la nostra història cultural.⁹

I, com remarcava al començament, a la seva competència literària, en aquest cas en llatí, no hi seria aliena la seva bona formació escolar prèvia. I és que el futur pare Sallarès es beneficiaria, sens dubte, dels plans d'estudi per a escolapis publicats pel pare Jacint Feliu el novembre de 1848 i pel pare Ramon del Valle el gener de 1866. D'aquests plans, en diu P. M. Alonso: «Los dos aludirían a la estructura clásica de noviciado y juniorato, con estudios propios para cada período y una distribución horaria ordenada, siempre registrando la presencia de estudios de latinidad, humanidades y filosóficos durante dos semestres y de estudios teológicos durante otros seis, esto sí, incluyendo en cada uno de estos dos últimos períodos las correspondientes asignaturas complementarias y propias de la formación seglar».¹⁰ I encara afegeix en un altre apartat: «En este período 1845-1875 [...] se irán fraguando y consolidando tendencias seculares ya en la Orden, aunque matizadas y condicionadas, ahora, con la regularización estatal y con algunas variaciones canónicas. En cualquier caso, en el denominado período de la restauración escolapia, la formación del profesorado será un puntal de capital importancia, no sólo por la utilidad que pudiera desempeñar, sino, más bien, por la conciencia manifiesta por los superiores de que con

9. Per a la biografia del pare Sallarès, vegeu especialment L. PICANYOL, *El colegio de Sabadell y sus grandes rectores. P. Francisco Sallarés (1838-1910)*, «Sabadellum. Portavoz del Centro Sabadellense «Amigos de las Escuelas Pías»», IV, núm. 3 (1963), pp. 65-71, i *Homenaje al P. Sallarés*, Sabadell 1910, i P. ROCA, *L'escolapi Pare Sallarès (1838-1910)*, p. 193-194, qui destaca la seva relació amb la filologia.

10. P. M. ALONSO MARAÑÓN, *La Iglesia docente en el siglo XIX: Escuelas Pías en España y en América. Formación del profesorado y expansión educativa*, Universidad de Alcalá de Henares 1996, p. 176.

tal instrumento podría conseguirse el desarrollo del verdadero espíritu de la Orden».¹¹

El pare Sallarès, tot i que, com de seguida veurem, és autor d'una obra que gaudí d'alta consideració i d'una bona acollida en l'ambient eclesiàstic, al qual anava adreçada, no publicà gaire, si bé la producció editada fou menor que la que deixà escrita en manuscrits inèdits. Basti recordar les poques publicacions esmentades al *Diccionario Enciclopédico Escolapio*:¹²

- *A la Santísima Virgen de la Misericordia*, Reus 1865.
- *El comercio y la Religión*, Barcelona, Barcelona 1882.
- *Gozos de San Juan Bautista compuestos y traducidos al catalán*, Barcelona 1885.
- *Novena al Santísimo Nombre de María o sea a la Virgen de las Escuelas Pías*, Mataró 1889.
- *Meditaciones para los ejercicios espirituales de la Comunidad*, Barcelona 1903.
- *Novena y Gozos en honor de la Santísima Virgen de Loreto*, Sabadell 1904.

Encara que hom pugui afegir a aquests títols alguns altres, ja es veu que la producció és minsa. Esmentem, però, també el sermó *Santo Tomás de Aquino, filósofo y teólogo cristiano. Sermón predicado en Barcelona*, Barcelona 1879; un opuscle per a ús del col·legi de Peralada, en l'església del qual hom venerava la imatge de la Santíssima Verge; un altre sermó sobre música sacra en honor de santa Cecília, predicat a l'església de la Puríssima Concepció de Sabadell el 1896 i publicat l'any següent a la revista *La Música Religiosa en España*; una lloança en honor de sant Joan Baptista, publicada a Barcelona el 1885; un poema en llaor de la Santíssima Verge de la Misericòrdia, estampat a Reus el 1865, i una monografia *circa sericos pannos quadratos vulgo rasos*, publicada a Barcelona el 1906 dins un llibret sobre temàtica tèxtil.¹³ També fou autor de diverses col·laboracions a les revistes *Cosmos* (de matemàtiques), *Piedad y Letras* i *El Calasancio*, i en premsa local.

11. *Ibidem*, p. 169. Sobre la importància donada al llatí en la formació dels futurs escolapis, recullo documentació més detallada en *Una elegia llatina composta pel P. Agustí Casanovas* cit.

12. Vol. I, , Madrid 1990, p. 489.

13. T. VIÑAS, *Index bio-bibliographicus*, vol. I, Roma 1908, p. 196-197.

D'algunes d'aquestes obres, hom en conserva l'expedient de censura, el qual il·lustra perfectament, com he avançat, el prestigi de què gaudia el pare Sallarès. Vegem, d'antuvi, el dossier referent a l'esmentat sermó sobre sant Tomàs d'Aquino, que comença amb la instància autògrafa presentada pel mateix pare Sallarès, la qual diu en l'ortografia de l'època:

«Excmo. é Ilmo. Sr.

El infrascrito Sacerdote de las Escuelas Pías de Cataluña á V. E. Ilma. atentamente expone

Que deseando dar á la estampa el Sermón de Sto. Tomás de Aquino que tuvo la honra de predicar en la iglesia de Belén de esta ciudad en la fiesta principal de este Seminario Tridentino, sermón hoy más que nunca oportuno después de la Encíclica de Ntro. Smo. Padre *Aeterni Patris*¹⁴ recomendando la doctrina del Sto. Doctor, al objeto de que salga autorizado con la necesaria censura eclesiástica, á V. E. Ilma. humildemente

Suplica se digne V. E. Ilma. nombrar el Censor que revise y censure dicho sermón.

Gracia que de la bondad de V. E. Ilma. espera obtener.

Barcelona 21 Agosto de 1879

Francisco Sallarés, Escolapio

Excmo. é Ilmo. Sr. Obispo de la Diócesis.»¹⁵

El 6 de setembre, el bisbe decretà que passés la censura al doctor Bonaventura Ribas,¹⁶ el qual informà, tres dies després, que «En virtud de la autorización que precede he leído con atención el sermón de q. se trata y lo he encontrado conforme al dogma, á la filosofía y á la historia del Catolicismo».

Vista aquesta favorable censura, el bisbe, aleshores el valent pastor i a la fi «víctima», doctor J. M. Urquinaona y Bidot, n'autoritza la publicació l'endemà mateix, el 10 de setembre.

14. Del papa Lleó XIII (1879), excel·lent poeta en llatí, dit sigui de passada.

15. Tots els expedients de censura aquí reportats es custodien a l'Arxiu Diocesà de Barcelona.

16. Sobre la personalitat d'aquest canonge, hom en pot trobar algunes dades al meu treball *De la censura a l'elogi. Sobre alguns dictàmens positius de la censura eclesiàstica de la cúria del bisbat de Barcelona i els seus autors*, «Butlletí de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona» (2007-2008), en premsa.

S'ha conservat també la sol·licitud de l'autor per a l'aprovació eclesiàstica de la publicació de la seva *Novena*. Aquesta instància, però, ja no la pogué escriure personalment el pare Sallarès, afectat de ceguesa llavors, però sí la signà i, sens dubte, en devia dictar el contingut, que és com segueix:

«Emmo y Rdmo. Sr.

El infrascrito P. Francisco Javier Sallarés Sacerdote profeso de las Escuelas Pías de Cataluña residente en las de Sabadell á V. E. Rdma. respetuosamente expone:

Que habiendo á instancia de algunas personas devotas y para satisfacer su propia devoción compuesto una «Novena y Gozos de Nuestra Señora de Loreto», veneranda Casa que en años anteriores tuvo la dicha de visitar, desea para darla á la luz pública obtener la censura y autorización de V. E. Rdma. á cuyo fin tiene la honra de presentar copia de ella

Suplicando á V. E. Rdma. se digne disponer su examen y censura y en consecuencia, si á ello ha lugar, autorizar su publicación.

Gracia que de la bondad de V. E. Rdma. espera obtener.
Sabadell 19 diciembre de 1903.

B. el P. A.

Francisco Sallarés, Esc.

Emmo. y Rdmo. Sr. Dr. D. Salvador Casañas, Cardenal Obispo de la Diócesis».

El doctor Ricard Cortès i Cullell, vicari general i bisbe auxiliar,¹⁷ passà la censura al pare Joan Collell, escolapi, el qual, el 13 de gener de 1904, informà el següent:

«Emmo. y Rmo. Señor:

Aunque indigno del honroso cargo que se me ha confiado, he procurado cumplirlo cuidadosamente leyendo y examinando la «Novena y Gozos de Nuestra Señora de Loreto», compuestos por mi honorable hermano en religión, el Rdo. P. Francisco Sallarés, y certifico que no solamente los he encontrado muy conformes

17. El doctor Cortès esdevingué bisbe auxiliar amb el títol d'Eudòxia durant el pontificat del cardenal Casañas. Vegeu el *Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya*, vol. I, Barcelona 1998, p. 641.

con el dogma católico y moral evangélica, sino que los creo muy á propósito para fomentar en las almas la verdadera devoción á María, nuestra Sma. Madre.

Dios guarde á V. S. Emma. muchos años.

Sarriá 13 de enero de 1904

Juan Collell, escolapio

Emmo. y Rmo. Sr. Dr. D. Salvador Casañas, Cardenal, Obispo de Barcelona».

El día 18 del mateix mes, el doctor Cortès decretà l'oportuna llicència de publicació.

I el mateix podem dir de les seves *Meditaciones* de l'any següent. Deia la instància:

«Emmo. y Rdmo. Sr.

El infrascrito P. Francisco Sallarés Pbro. de la Escuelas Pías, residente en su Colegio de Sabadell, á V. Emma. Rdma. con el mayor respeto expone:

Que teniendo compuestas unas «Meditaciones para los Ejercicios espirituales» á uso de las Comunidades de su corporación religiosa, á mediados del pasado año de 1903 tuvo el honor de dirigirse á V. Emma. Rdma. pidiendo para su publicación la censura previa que establecen los Sagrados Cánones, y que V. Emma. Rdma. se dignó confiar al M.ltre. Dr. D. Buenaventura Ribas, Canónigo de esa Santa Iglesia, hoy difunto, quien a pesar de haber examinado dicha obrita y manifestado verbal y oficiosamente su juicio del todo favorable y hasta laudatorio, no tuvo, por hallarse postrado en cama y haber fallecido, ocasión de expresar oficialmente y por escrito su dictamen, quedando por tanto incumplida la comisión de censura. Por tal motivo el infrascrito se cree en el deber de dirigirse de nuevo á V. Emma. Rdma.

Suplicándole humildemente que V. Emma. Rdma. se digne nombrar otro censor, y en el esperado caso de ser favorable su dictamen, autorizar benignamente la publicación de la referida Obrita.

Gracia que de la bondad de V. Emma. Rdma. espera merecer.
Sabadell 5 de Enero de 1904

B. el P. A.

Francisco Sallarés, Esc.

Emmo. y Rdmo. Sr. Dr. D. Salvador Casañas Cardenal Obispo de la Diócesis».

El 18 de gener, el susdit vicari general i bisbe auxiliar encomanà la censura al doctor Josep Vallet, canonge magistral de Barcelona,¹⁸ el qual informà com segueix:

«Ilmo. Señor Dr. D. Ricardo Cortés, Obispo Auxiliar y Vicario General de la Diócesis

Ilmo. Señor:

Por comision de S. Ilma. he leído detenidamente y con interés el opúsculo, que tiene por título: *Meditaciones para los Ejercicios espirituales de la Comunidad por el P. Francisco Sallarés*. El solo nombre del autor, docto y piadoso hijo de S. José de Calazans, avalora suficientemente el precio de esta obrita. En ella se procede con un método, casi nuevo ú original; porque, empezando por una meditacion elevada sobre la Bondad de Dios, por entre reflexiones de la más elevada teología y ascéticas consideraciones, el consabido autor sigue, por grados, poniendo de manifiesto las obligaciones de la vida religiosa; recogiendo á cada paso santos propósitos, llenos de fervor y espíritu, tan necesarios para santificacion de los religiosos en las Escuelas pias, como de utilidad, ó singular provecho, para infundir el espíritu cristiano en el alma de la juventud, que se educa bajo los auspicios de aquella distinguida Corporacion religiosa.

Nada ya me cumple decir, para expresar, que, según mi humilde criterio, nada contiene esta obrita, que contradiga al Dogma, ó divina Moral; además conceptuo ser conveniente, á la mayor gloria de Dios, el que se otorgue al referido autor el permiso para que vea la luz pública tan preciosa y edificante obrita.

Dios gde. a V. S. Ilma. m. a.

Barcelona 7 de Marzo 1904

José Vallet, Canónigo Magistral».

Òbviamment la llicència fou concedida i s'expedí el proper 28 de març.

El pare Sallarès deixà, però, també, com he dit, una bona colla d'obres inèdites, entre les quals, diverses composicions en prosa i vers en llatí, i una biografia del cardenal Vives i Tutó (no debades aquest fou encoratjador del seu amic Verdaguer). Però són, en particular, els seus versos llatins el testimoniatge més eloqüent de la seva

18. Sobre el Dr. J. Vallet, vegeu el meu article *De la censura a l'elogi* cit.

excel·lent preparació humanística, la qual prou s'endevina ja en la següent anècdota que conta A. Sallent i Gotés: «Estudiava jo per aquells anys les incomparables obres del Sr. Cuervo [Rufino José Cuervo], insigne colombià que viu a París, i vaig llegar al reverend Pare Sallarès algunes d'aqueixes obres, especialment la gramàtica Llatina que amb col·laboració de Caro [Miguel Antonio Caro], es publicà a Bogotà l'any 1886... i no cal dir si va interessar l'obra vivament al pare Sallarès. Va escriure amb aquest motiu un erudit examen de tan preuada Gramàtica i m'encomanà que l'enviés al seu autor»; aquest li respongué valorant positivament el seu judici i reconeixent «la profunda ciencia del Pare Sallarès».¹⁹

Com a nova prova del profund coneixement i notabilíssima perícia del pare Sallarès en el domini del llatí, vet aquí a continuació l'oda que compongué dedicada al pare provincial arran del seu pas pel col·legi on estava llavors el pare Sallarès. Aquest poema no duu indicació de data, però cal suposar que es refereix a la visita que el pare provincial féu al col·legi de Sabadell el 1876,²⁰ any en què era el màxim superior de les Escoles Pies de Catalunya el mataroní pare Josep Draper (1832-1889), el qual, durant el trienni que durà el seu mandat (1875-1878), inspeccionà tots els seus centres.²¹ El pare Sallarès fou nomenat superior del col·legi sabadellenc l'agost de 1875 i ocupà el càrrec fins al 1879; per tant, devia rebre ell el pare provincial com a rector, fet que seria un estímul encara més gran per esmerçar-se no sols en la seva millor llatinitat, sinó també perícia cal·ligràfica, aspecte aquest que, si més no des de 1829, formava part també dels continguts curriculars de què havien de respondre els júnior escolapis i demostrar així la seva preparació tant en composicions literàries com en exercicis cal·ligràfics anuals.²²

19. Testimoni recollit per P. Roca, *L'escolapi Pare Sallarès* cit., p. 193.

20. Així es desprèn d'una lletra del pare Sallarès adreçada al pare Josep Calassanç Casanovas i Manent, general de l'Orde, el 18 de maig de 1876, on diu: «Yo á mi vez le diré a V. Rma. que á principios de este mes tuvimos aquí la visita del P. Provincial, que me pareció quedar mas que medianamente contento y satisfecho en ella. También nosotros lo quedamos y D. m. iremos continuando y mejorando lo que sea posible». Vegeu Arxiu Provincial de les Escoles Pies de Catalunya, 08-05/Casanovas, núm. 9.

21. Vegeu s. v. l'article d'A. HOLGADO a *Diccionario Enciclopédico Escolapio* cit.

22. ALONSO, *op. cit.*, p. 107.

AD R. ADMODUM P. PROVINCIALEM

ODE

Musa, dic causas mihi, cur creata
Cuncta nunc risum geminant venuste?
Vocibus latis alacrique plausu
Cur sonat aether?

Hac die quare juvenes decori
Induunt auro tunicas superbas?
Gaudium quare pueri revelant
Exilientes?

Maeror est tristis merito repulsus,
Gaudio pleni merito salimus,
Sors cadit nobis hodie secunda,
Prospera, felix.

Atrium tangit veniens abunde
Nos, ut assuescit, cumulare donis,
Noster Antistes celeber piusque,
Praesul amandus.

Quo nihil majus meliusve terris
Dedit clemens hominum Creator,
Nec dabit, quamvis redeant in aurum
Tempora priscum.

Qui domi nostrae modo te videmus,
Sors datur, Praesul pie, quam benigna!
Quo magis felix, tibi qui sodalis
Tempus in omne!

Serius gressus iterum reflectas
Ad tuam sedem, populo diuque
Laetus huic adsis, decus atque magna
Gloria nostra.

Cor tuum numquam cruciet molesta
Cura, torquentes abeant labores
Semper, ac semper tibi sint secunda
Omnia prorsus.

Ut tibi sortem tribuat beatam
Gentis humanae Pater atque Custos,
Semper ardenti prece supplicabunt
Pectora nostra.

Franciscus Sallarès à S. Gertrude